

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

eglutė

1977
sausis

TURINYS

- 3 ŽIEMOS TILTAS, V. Šimaitis
- 4 GAMTA IR APLINKA, paruošė I. Grigaitienė
- 7 BITĖS, V. Šimaitis
- 8 GALVOSŪKIAI, paruošė L. Šalčiuvienė
- 11 LIETUVIŲ LIAUDIES INSTRUMENTAI,
paruošė M. Mažeikaitė-Utz
- 14 INGRIDOS SNIEGO KAMUOLIUKAS,
L. Bačinskaitė-Šalčiuvienė
- 18 SENIS IR MALŪNININKAS, I. Čuplinskaitė
- 21 MIŠKELY, K. Grigaitytė
- 22 MŪSU KŪRYBA
- 26 DARBELIAI, paruošė J. Zubinienė
- 30 KĄ MES ŽINOME APIE LIETUVĄ, I. Regienės vaizdelis
- 32 MİSLĖS

PIEŠINIAI

1977 m. viršeliai ir "Eglutės" vinjetė — A. Sruoginienės
skyrių vinjetės piešė — Z. Sodeikienė

kitos iliustracijos:

J. Paukštienės — 3, 29, 30

A. Trinkūno — 9, 14, 21

A. Sutkuvienės — 15

A. Muliolytės — 16

Z. Sodeikienės — 17

J. Staškevičiaus — 18

N. Banienės — 19, 20

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy —\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

ŽIEMOS TILTAS

Viktoras Šimaitis

Ant mūsų balutės
Be kirvio, be kalto
Staiga Senio Šalčio
Tiltukas nukaltas.

Slidumas, slidumas —
Tik uždedi koją,
Tik pažengi žingsnį,
Tuoju... dugną priploji!

Ledu čiuožinėti,
Dainuoti ir šokti
Yra labai lengva,
Tik reikia išmokti...

Skyrių tvarko — Irena Grigaitienė
3990 Gregory
Timber Trails, Northbrook, Ill.

MEDUS

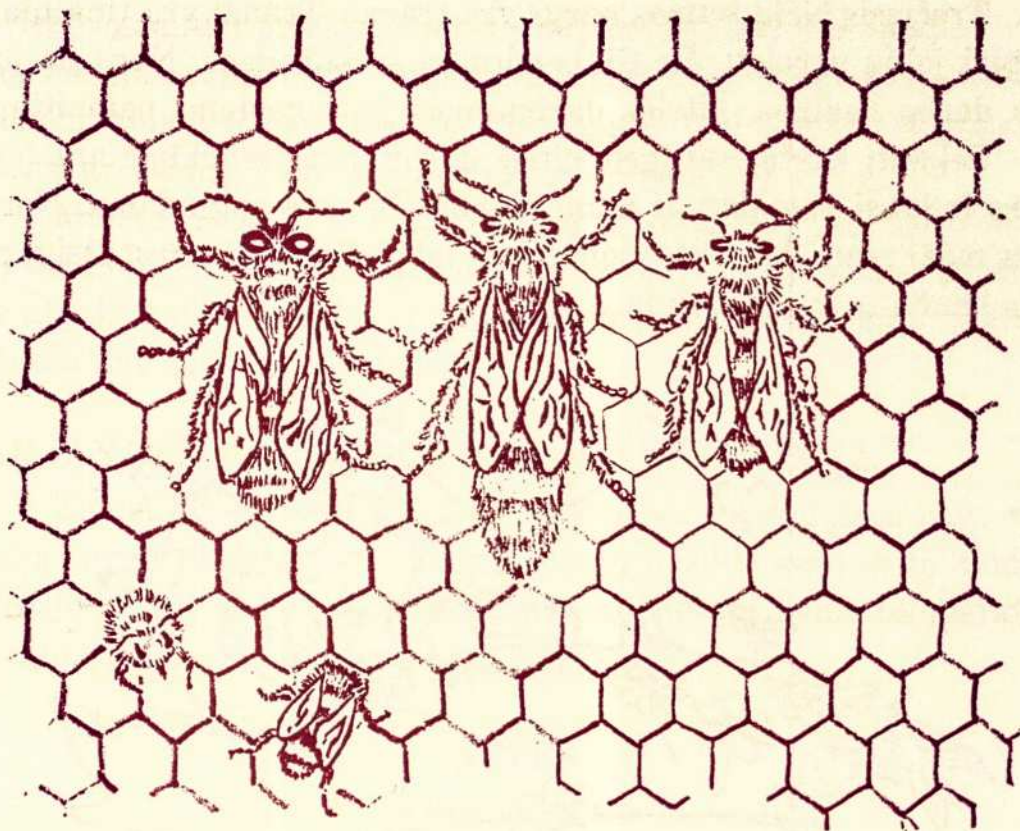
Medus yra vienas iš seniausiai naudojamų saldumynų. Štai susirgome sloga, mama dažnai duoda medaus su pienu, ar medaus su arbata. Kartais įlašina ir citrinos sulčių. Sakoma, kad medus gydo. Medų mamos naudoja ir skaniems pyragaičiams ar pyragams kepti. Yra skanių iš medaus gamintų saldainių. Bet iš kurgi mes tą medų gauname? Paprastai mama nueina į krautuvę ir nuperka medaus. Kaip jis atsirado prieš sudėjimą į stiklus, kuriuos randame krautuvių lentynose?

BITĖS

Medų mums duoda bitės. Tos pačios bitės, kurios ne vienam vasarą yra skaudžiai įgėlusios.

Bitės gyvena aviliuose. Jų šeima, kuri vadinasi spietis, susideda iš trijų šeimos narių rūšių.

Šeimos galva yra karalienė. Bičių spiety yra tikrai viena karalienė. Ji yra didžiausia ir ilgiausia bitė. Taip pat ji ir ilgiausiai gyvena — maždaug tris metus. Jos pareigos yra tikrai dėti kiaušinėlius. Ji savo pareigas labai gerai atlieka. Per savo amžių ji padeda net milijoną kiaušinėlių, iš kurių išsivysta jaunos biteles.

Ar gali šiame paveiksle rasti bičių karalienę, darbininkę, traną, jaunas biteles?

Visą darbą bičių šeimoj atlieka bitelės darbininkės. Jos prižiūri ir aptvarko karalienę. Ją nuprausia ir sušukuoja. Darbininkės sutvarko bičių namą (avilį), prižiūri jaunąsias biteles, pavalgydina ir nuprausia. Darbininkės yra tos bitės, kurias mes vasarą matome pievose, lakiojant nuo gėlės prie gėlės. Tai tos pačios, kurios mums įgelia. Jos ir skaičiumi gausiausios. Jos iš gėlių žiedų renka nektarą, iš kurio padaro medų ir sudeda avilyje į korį. Korys yra bičių avilyje iš vaško padarytos mažos spintelės. Medumi bitės darbininkės maitina save, karalienę ir jaunąsias biteles.

Darbininkės bitės yra tokios darbščios, kad jos prigamina užtenkamai medaus visam savo spiečiui, ir dar daug medaus lieka žmonėms. Reikia tiktai avilį iškopinėti.

Trečiasis bičių šeimos narys yra tranas. Tranai yra tinginiai, neturi jokių pareigų. Jie tik bendrauja su karaliene. Nors jie jokio darbo nedirba, bitelės darbininkės juos medumi pamaitina.

Sekantį kartą, kai įgels bitelė darbininkė, nepykime ant jos, nors ir labai skaudės. Ji mum įkanda tik save apgindama. Nors mes maži esam, bitei atrodom labai, labai dideli. Ji mūsų išsigandus kanda ir mum skauda.

BIČIŲ KALBA

Yra įrodymų, kad bitės turi kalbą, kurią naudodamos viena kitai pasako, kur galima rasti maisto. Jų kalba nėra nei lietuviška, nei angliška, nei kokia kitokia žmonėms suprantama kalba. Tai labai savita signalų kalba. Šia kalba bitės daugiau jaučia negu girdi ar mato.

Viena bitė, atradus maisto už 100 jardų nuo avilio, grįžta namo į tamsų avilį ir pradeda šokinėti, sukdamosi pilnu ratu aplinkui. Ji taip šokinėja apie pusę minutės ar ilgiau. Kitos bitės tuoj pat supranta, kad maistas netoli ir nereikia toli nuo avilio ieškoti.

Kita bitė grįžta ir pradeda judinimosi šoki, per kurį ji, judindama savo pilvą į šonus, bėginėja į priekį ir atgal. Pabėgus į priekį, ji pilnai apsisuka ir grįžta atgal. Grįžus, ji vėl pilnai apsisuka,

prieš bėgdama į priekį. Jeigu jos bėgimo kryptis yra tiesiai į viršų, maistas randamas, skrendant saulės link. Jeigu bėga tiesiai žemyn, reikia ieškoti maisto į kitą pusę nuo saulės. Bėgimas į kairę ar dešinę, rodo kryptį ryšium su saule.

Maisto nuotolis net iki 3 mylių ar daugiau, yra pasakomas apsisukimų skaičiumi, kuriuos bitė padaro, bėginėdama pirmyn ir atgal. Maisto kokybė yra nurodoma pagal kvapą, kurį bitė atsineša ant savo kūno sugrįžus.

AR ŽINOTE, KODĖL BITĖS ŽIEMĄ NESUŠALA?

Žiemą bitės praleidžia savo aviliuose. Valgydamos savo vasarą surinktą medų, jos gamina šilumą ir šildo savo avilį. Medus yra jų kuras. Net ir per didžiausius šalčius jos avilio temperatūrai neleidžia nukristi žemiau 45 laipsnių F.

BITĖS

Viktoras Šimaitis

Bitelių namas — avilys.

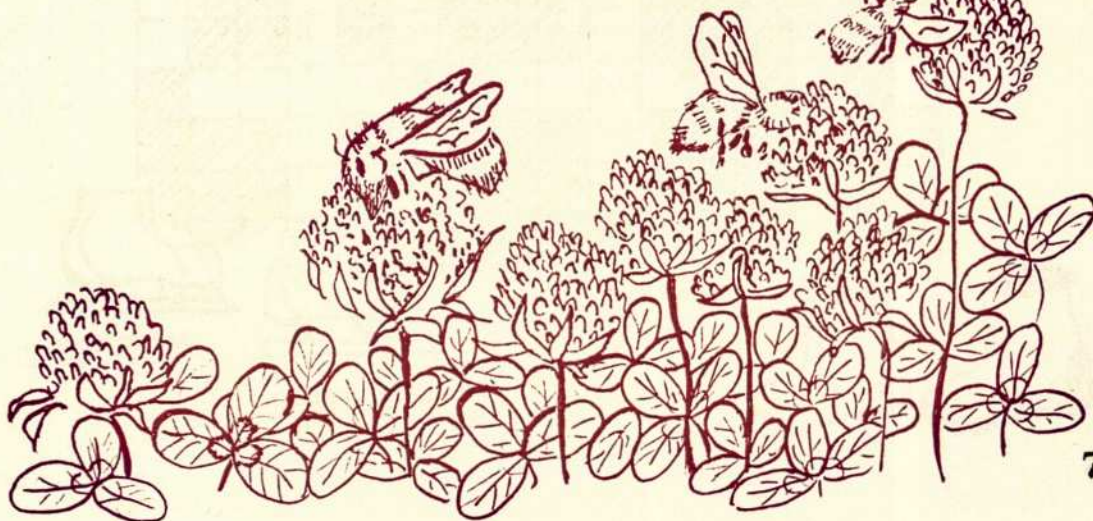
Korys — medučio sandėlys.

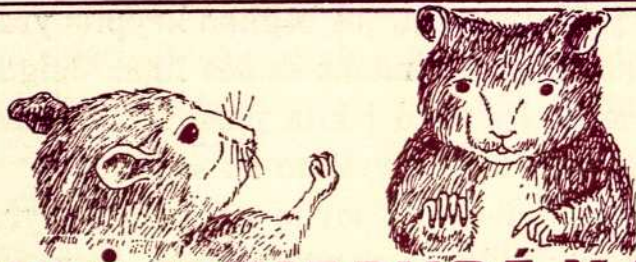
Medutį neša darbininkė,

O motinėle — šeimininkė.

Be darbo dūzgia tik tranai,

Tie tinginėliai patinai.

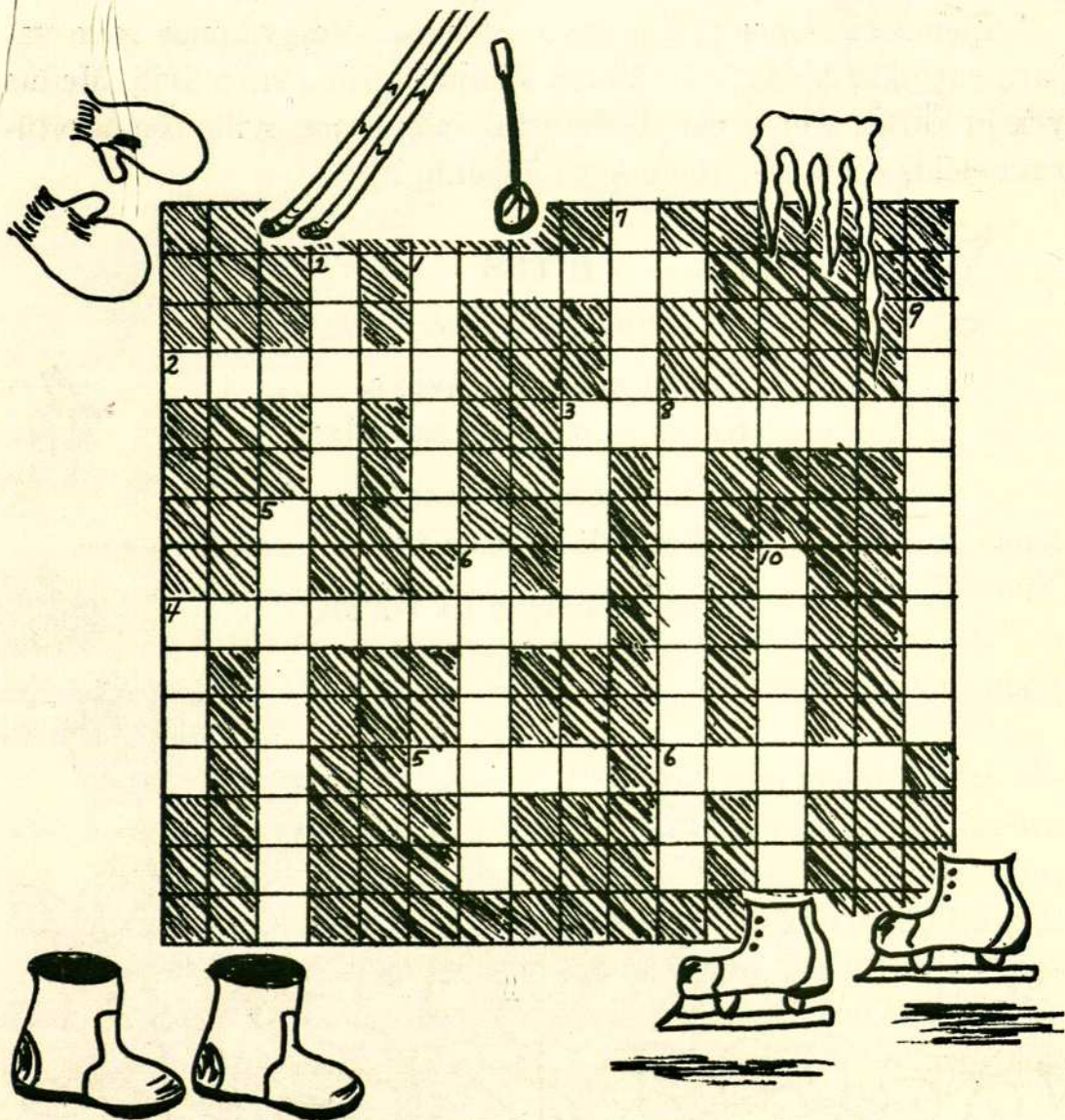

ŠLIURĖ IR KEPURĖ KALBA

Skyrių tvarko — Laima Šalčiuvienė

713 No. Hickory

Arlington Hts., Ill.

ŽIEMOS GALVOSŪKIS

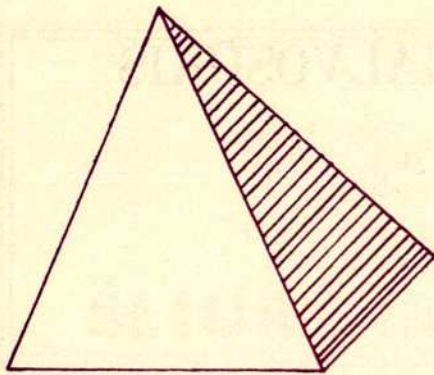
Skersai

1. Pirmasis metų mėnuo.
2. Žiemą reikia apsirengti.
3. Čiuožiame
4. Rūbas, kuris šildo pirštus.
5. Medis, kuris žiemą žaliuoja.
6. Sušalęs vanduo.

Išilgai

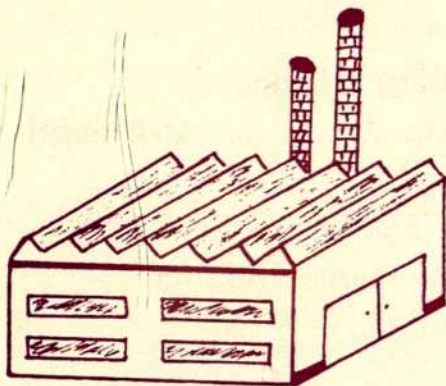
1. Slidinėjame su
2. Žiemą ant batų užmauname
3. Kitas medis, kuris žiemą žaliuoja.
4. Pustomas sniegas.
5. Suledėjęs varvantis vanduo.
6. Roges naudojam, kada lauke yra
7. Šalčiausias metų laikas.
8. Kur čiuožiame?
9. Kitas rūbas rankom.
10. Paskutinis metų mėnuo.

(Atsakymai psl. 20)

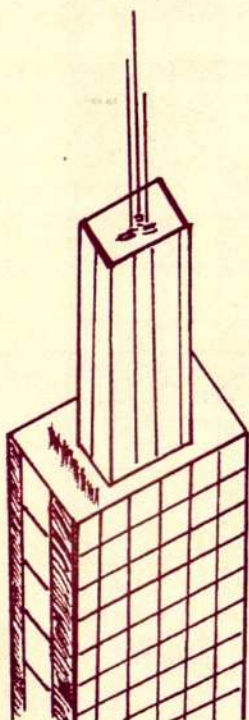

PASTATŲ GALVOSŪKIS

Čia yra vardai dešimties pastatų,
tik raidės sumaišytos.

1. R A N G O Ž A S I D I
2. V Ė V T R O T I
3. Š T O K B A S
4. Ž A I B Č Y N A
5. R Ė M A I D I P
6. Z U S U J E I M
7. L A M S Ū N A
8. T A R D A K E
9. D A T S O S I N A
10. K I B A S A R F

Pabandykite atitaisyti.
Čia surašyk teisingus
pastatų pavadinimus.

(Atsakymai psl. 20)

Skyrių tvarko — Marytė Mažeikaitė-Utz
5714 Unit Ct.
Hanover Pk., Ill.

LIETUVIŲ LIAUDIES INSTRUMENTAI

Klausydamiesi radijo, girdime muziką, atliekamą visokiais muzikos instrumentais. Plačiausiai paplitę muzikos instrumentai yra fortepijonas, smuikas, akordeonas. Jais atliekami visų šalių kompozitorių kūriniai. Šiuos instrumentus gamina fabrikai, dirbtuvės, sumanūs meistrai.

Senovėje muzikos instrumentus pasigamindavo patys muzikantai. Užtempę ant tuščiavidurio kelmo kailį, pasidarydavo būgną. Kiti susisukdavo iš beržo žievės dūdeles ir, pūsdami, grodavo įvairiausias melodijas. Dar kiti pasidarydavo tuščiavidurę dėžę, užtempdavo ant jos stygas ir skambindavo. Kiekvieno krašto žmonės sugalvodavo vis kitokius muzikos instrumentus.

Lietuviai nuo senų laikų taip pat mėgo groti įvairiomis dūdelėmis, birbynėmis, lumzdeliais, ragais, trimitais, skudučiais, kanklėmis ir kitokiais muzikos instrumentais. Juos pasidarydavo iš medžio, ragų, beržo žievės.

Trumpi lazdyno vamzdeliai — lumzdeliai duoda aukštus, švelnius garsus. Lumzdeliais ypač mėgdavo groti pie-menėliai. Labai gražias, vingias melodijas galima sugroti birbynėmis ir ragais. Jie skamba žemiau ir garsiau.

lumzdeliai

trimitas

skudučiai

Patys stipriausi garsai išgaunami trimitais. Tai beržo žieve apsuktos įvairaus ilgio dūdos. Kai oras tylus, trimitą galima girdėti net už keleto kilometrų.

Labai įdomus lietuvių liaudies instrumentas yra skudutis. Tai lygus vamzdelis, kurio vienas galas atviras. Grodamas skudutininkas pučia pro skudučio viršų, panašiai kaip vaikai mėgsta pūsti pro buteliuko viršų. Skudučiu išgaunamas tik vienas garsas, todėl jais grojama ke-
liese. Vienas skudutininkas gali pūsti du ar tris skudučius.

AR SAKYTI MAN TEISYBĘ?

Lietuvių liaudies daina

Ar sakyti man teisybę,
Ar tik melą vieną,
Kad ant krosnies su plaktuku
Ežys piovė šieną? } 2 k.

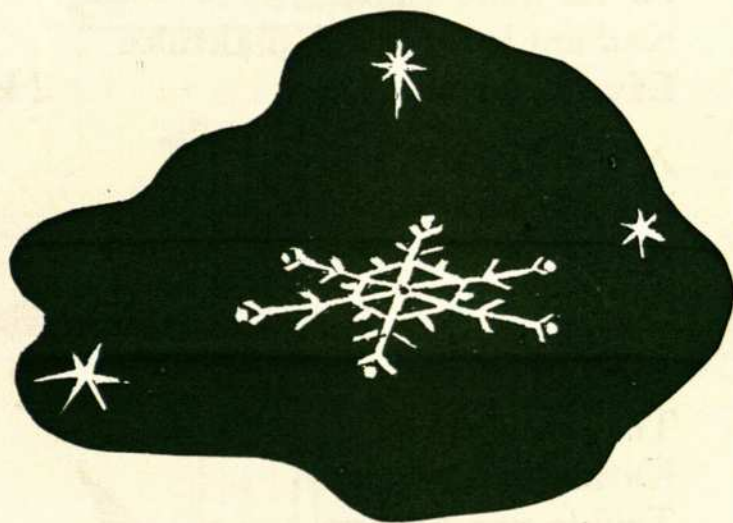
Ant ožkelės nugaros
Karvė tvorą tvėrė,
O ta žiurkė nuluptoji
Penkis pūdus svėrė.

Zuikis, varnų prisigaudęs,
Turgun išvažiavo.
Katinėlis iš to juoko
Trūkio vos negavo.

Skyrių tvarko — Austė Vygantienė
1720 Central
Wilmette, Ill.

INGRIDOS SNIEGO KAMUOLIUKAS

Laima Bačinskaitė-Šalčiuvienė

Lauke buvo nepaprastai šalta. Šaltis buvo toks aštrus, kad buvo sunku alsuoti. Lauke būti buvo nemalonu. Gal ir dėl to šalčio nebuvo sniego. Mama Ingridai vis sakydavo, kad jeigu labai, labai šalta, sniegas nekrenta. Bet Ingrida negalėjo suprasti, kaip gi negali sniegas kristi, kada šalta! Mat, Ingrida buvo dar maža, todėl jai buvo daug nesuprantamų dalykų.

Šią dieną ji buvo nepatenkinta. Kai prieš savaitę sniego, nors mažai, Ingrida sugraibstė sniego į saują kamuoliukui. Tą sniego kamuoliuką parsinešė namo, ir parodė tėveliui. Jis padėjo kamuoliuką į šaldytuvą. Ingrida mamai sakė, kad kaip tik bus daugiau sniego, tą kamuoliuką išsineš laukan. Tada ji ris sniege iki kamuoliukas taps dideliu kamuoliu. Iš jo galės statyti sniego senį.

— Aš labai noriu sniego, — zirzė Ingrida, beveik pro ašaras. — Noriu lauke senį pastatyti.

— Vaikeli, iš kur aš tau ištrauksiu sniego? — klausė mama. — Be to, kad ir būtų sniego, dabar žaisti lauke negalėtum. Juk reikia į darželį važiuoti.

Nors ir nepatenkinta, Ingrida apsiramino. Išvažiavo su mama į darželį. Nuvažiavus Ingrida nuėjo į savo darželio kambarį, o mama grįžo namo.

Nei Ingridos mama, nei vaikai darželyje nepastebėjo, kada lauke pradėjo snigti. Už kelių valandų mama tik girdi, kad kažkas prie durų — Ingrida jau namuose. Parvažiavo su draugės mama.

— Mama, mama, žiūrėk kiek sniego! — šaukė Ingrida. Mama, duris atidariusi, žiūri, kad sniegas tikrai smarkiai krenta.

— Mama, lauke smagu, malonu. Aš bėgsiu sniego senį pastatyti. Man reikia mažojo sniego kamuoliuko, kurį seniai padariau, — džiugiai šaukdama, Ingrida bėgo į savo kambarį.

— Ingrida, kurgi eini visa šlapia... per visus kambarius? — klausė mama.

— Einu kamuoliuko pasiimti! — aiškino Ingrida.

— Kad kamuoliukas šaldytuve!

— Ne, ne, mamyt, vakar vakare aš suvyniojau jį į popierinį rankšluostuką ir padėjau į pintinę.

— Ingridėle . . . , — nespėjo mama daugiau pasakyti, kai Ingrida sušuko:

— Mano kamuoliuko nėra! Kas nors paėmė!

Mama nuėjo į Ingridos kambarį. Mergaitė stovi nustebus prie savo lentynų, kur padėta pintinė. Rankose laiko drėgną, purviną popierinį rankšluostuką.

— Ingridute, sniegas ištirpo. Kambarėje šilta, ne šalta kaip lauke arba šaldytuve. Jeigu nori sniegą laikyti sniegu, jis turi būti šaltoj vietoj, mažyte, — ramino mama.

Ingrida pasižiūrėjo į rankšluostuką, nusijuokė, ir tarė:

— Tas nieko! Dabar lauke daug sniego. Einu statyti sniego senį su nauju sniego kamuoliuku!

SENIS IR MALŪNININKAS

parašė Indrė Čuplinskaitė, 10 m.

Toronto, Canada

Seniai, seniai gyveno senis ir senutė. Jie gyveno senojo trobelėj. Jie turėjo tik vieną turtą — seną asilą.

Vieną dieną senutė pasakė seniui:

— Na, ką dabar darysim? Spintos tuščios.

— Parduosim asilą, — atsakė senis.

— Oi, ne! Tas asilas mums ilgai tarnavo. Mes jį turim laikyti, kol pats nudvės. Sugalvok ką kitą.

Senis atsisėdo ant kėdės ir pradėjo galvoti. Pagaliau nutarė nueiti į miestą ir pažiūrėti, ar kas turi jam gerą patarimą. Užsėdo ant asilo ir išjojo. Prijojo malūną. Įėjęs į vidų, pamatė malūnininką prie girnų. Pasisveikino.

— Ką čia darai seni? — užriko malūnininkas.

— Atsiprašau, ponas malūnininkai. Užėjau paklausti jūsų patarimo, iš kur pinigų gauti, — pasakė išsigandęs senis.

— Atleiskit, — atsiprašė ir malūnininkas. — Esu supykęs, nes nenoriu malūnininku būti.

— Kaip gerai! — apsidžiaugė senis. — Parduok man malūną.

— Parduoti nemaniau. Bet gal . . . — pasakė malūnininkas. — Ar turi namus?

— Turiu mažą trobelę, kuri jums labai tiktų, — atsakė senis.

— Gerai, mainykimės, — sutiko malūnininkas.

Vakare, kai abu sugrįžo į senelių trobą, senelė juos pavaišino ridikais, kuriuos buvo gavus iš savo sesers. Suvalgęs ridikus, malūnininkas apžiūrėjo trobelę.

— Ar nesubyrės? — paklausė malūnininkas.

— Oi ne! — atsakė senukai.

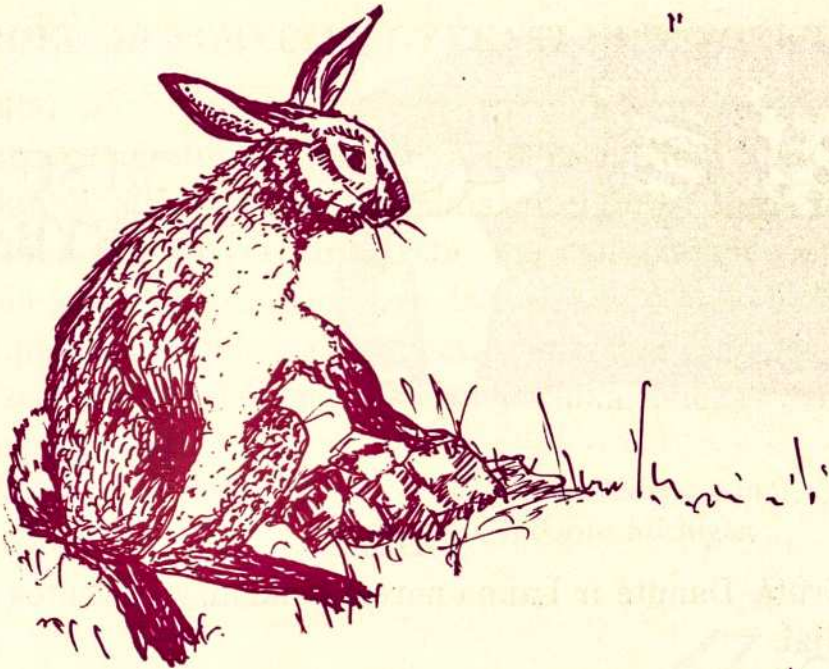
Senis ir senutė ant asilo išjojo į malūną, o malūnininkas liko senelių troboj. Už kelių savaitių senukai turėjo pakankamai pinigų pasistatyti didelį namą. O malūnininkas atidarė krautuvę mieste ir gyveno senelių troboj. Eidamas į darbą, kiekvieną dieną sustodavo pas senį miltų savo krautuvei.

Taip visi keturi laimingai gyveno. Ir asilas buvo linksmas, kad jo nepardavė.

Žiemos galvosūkių atsakymai: skersai — 1. sausis, 2. šiltai, 3. pačiūžom, 4. pirštinės, 5. eglė, 6. ledas. *Išilgai* — 1. slidėm, 2. botus, 3. pušis, 4. pūga, 8. čiuožykloj, 9 kumštinės, 10. gruodis.

Pastatų vardai: 1. dangoraižis, 2. tvirtovė, 3. bokštas, 4. bažnyčia, 5. piramidė, 6. muziejus, 7. malūnas, 8. katedra, 9. stadionas, 10. fabrikas.

MIŠKELY

Kotryna Grigaitytė

**Tapu, tapu, per miškeli
Striuoksi pilkas štai kiškelis:
Atsistoja sau ir dairos,
Juokiasi akelės žvairos.**

**Čia miškely aš kaip ponas.
Samanose taip malonu —
Susisukus šiltą gūžtą,
Kai nuo vėjo šakos lūžta.**

MŪSŲ KŪRYBA

VAIŠĖS

Birutė, Danutė ir Laima norėjo priklausyti Šventos Cecilijos draugijai.

Joms reikėjo pinigų. Jos nuėjo į banką ir išsiėmė dešimt dolerių ir keturiasdešimt centų. Tada jos nusipirko saldinių. Jos pavaišino Liūtaurą.

Liūtauras nebuvo linksmas. Jis norėjo draugijai priklausyti. Bet jis nebuvo mergaitė. Jį saldiniai pralinksmino.

Rikantė Girniūtė, 5 m.
Madison, Wisconsin

Šv. Cecilijos draugija
Rikantė Girniūtė, 5 m.
Madison, Wisconsin

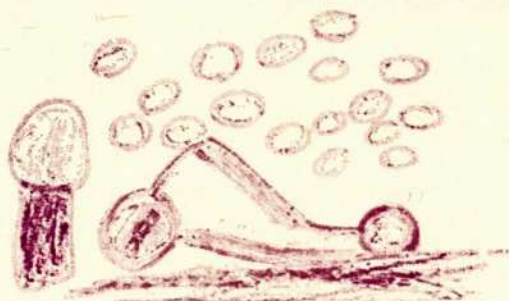
Karalaičių ir vienragių šokis
Žara Girniūtė, 6½ m.
Madison, Wisconsin

KODĖL AŠ NORĖČIAU GYVENTI NEW YORK'E

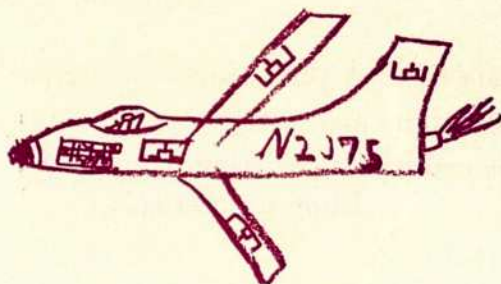
Tėveliai sako: "Mes nenorėtume gyventi New York'e, tikrai truputį arčiau miesto". O aš norėčiau gyventi New York'e. Ten yra traukiniai. Man patinka požeminiai traukiniai. Mano tėveliui jie nepatinka, nes nešvaru ir karšta. Jis gali užmigti važiuodamas. Labiausiai man patinka Long Island geležinkelio ekspresai.

Man patiktų New York'e gyventi, nes viskas man ten patinka. Ir mano newjorkinė močiutė man patinka. Niekas nenuveža manęs tenai gyventi.

Darius Udrys, 4 m.
Jackson, Michigan

Mašina važiuoja per lietų
Gytis Udrys, 5 m.
Birmingham, Mich.

Lietuvos karo lėktuvas
Paulius Tallat-Kelpša, 8 m.
Mentor, Ohio

VOVERĖ ŠOKA

Jonukas ir Onutė atsikėlė labai anksti. Jiems reikėjo eiti į mokyklą. Jonukas ėjo į darželį, Onutė — į pirmą skyrių. Jie gyvena netoli mokyklos. Tą dieną, kai jie ėjo į mokyklą, jie žiūrėjo augštin į namo stogą ir pamatė voverę šokant. Jie galvojo: "Kaip gali voverė šokti? Ar ta voverė yra zuikis?" "Ne, — tarė Onutė — ji turi spyruokles ant kojų."

Algirdas Kasulaitis, 9 m.
Euclid, Ohio

LIETUVA TĖVYNĖ

Rūta Sadauskaitė, 10 m.
Hamilton, Ont. Canada

Lietuva, Tėvyne brangi,
Jūroj, sausumoj —
Mėlyna tavo padangė
Tėviškėj gražioj.

Lietuva, Tėvyne mano —
Ten tėvai užaugo.
Ten kapus berneliai saugo,
Kur gėlytės auga.

Piešiniai — Algio Nausedos
Islington, Ontario

MIELAS PUPUTI:

Labas, Puputi! Mano vardas yra Vidutė Brazaitytė. Aš esu septynerių metų. Gyvenu su tėveliais ir broliuku Oak Lawn, Ill. Šeštadieniais lankau Donelaičio mokyklą ir baletą studiją Čikagoje. Man patinka skaityti lietuviškas knygas apie tave, Puputi. Aš laikiu tavo laiško. Būk geras! Sudiev!

Žiema
Lina Sliažaitė, 7½ m.
Chicago, Ill.

ŽIURKIŲ KALĖDŲ SENELIS

Gyveno kartą katė, kuri buvo pagavusi daug pelių, bet nė vienos žiurkės. Ji sugalvojo, kaip apgauti žiurkes. Kamaroje susirado Kalėdų senelio rūbus, apsirengė ir nuėjo prie žiurkių urvo. Durys buvo uždarytos.

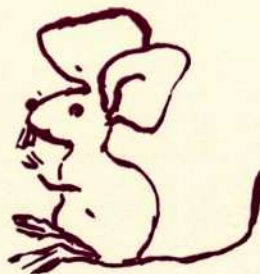
— Kas ten? — kažkas paklausė.

— Aš žiurkių Kalėdų senelis. Man labai šalta. Įleiskite mane į vidų. Sakykit, ar jūsų vaikai buvo geri? — meiliu balsu kalbėjo katė.

— Ką aš girdžiu? Esat mūsų Kalėdų senelis ir nežinot, ar mūsų vaikučiai geri? — nustebo žiurkių mama.

Žiurkių tėvelis liepė durų neatidaryti, kol katė užmigs. Katei užmigus, visa žiurkių šeima pabėgo ir pasislėpė kitoje vietoje. Kada katė nubudo, išlaužė duris, bet žiurkių šeimos nerado. Taip ir liko katė, nesugavusi nė vienos žiurkės.

Rūta Jurkutė, 10 m.
Ottawa, Ont.

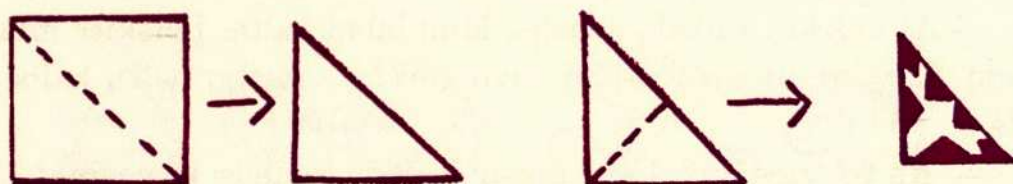
Skyrių tvarko — Jolanta Zubinienė
1451 Wood Ave.
Droners Grove, Ill.

SNAIGĖS

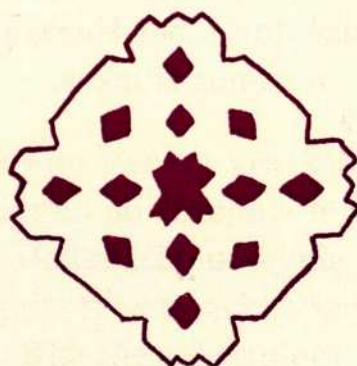
Sulenk per puse keturkampį popieriaus lapą.

Dar kartą — ir
dar kartą.

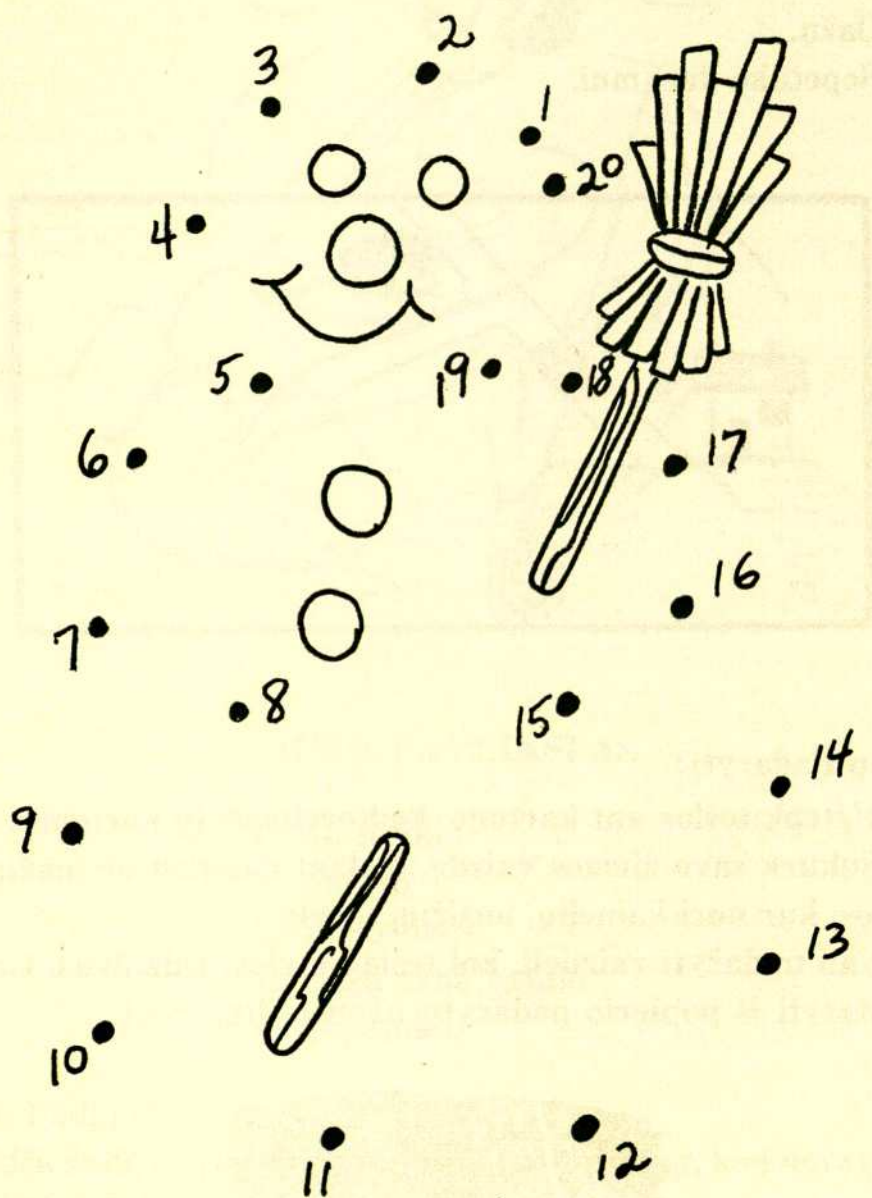
Išpaišyk juodus trikampius, kaip parodyta paveiksle.

Iškirpk juodus trikampius ir atidaryk.

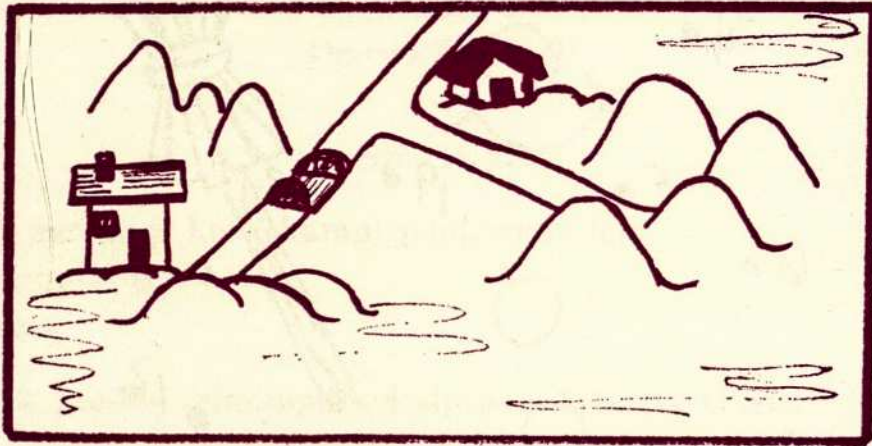
Sujunk taškus ir pamatysi, kas čia bus!

ŽIEMOS VAIZDELIS

1. Ko Reikia:

- a. 3 dalis druskos sumaišyta su 1 dalim miltų.
Įpilk vandens, kol bus panašu į tešlą.
- b. Medžio arba kartono gabalo.
- c. Dažų.
- d. Šepetuko dažymui.

2. Kaip Padaryti:

- a. Užtepk tešlos ant kartono, kad nesimatyėtų kartonas.
- b. Sukurk savo žiemos vaizdą, dedant daugiau ar mažiau tešlos, kur nori kalnelių, medžių, upelių.
- c. Gali nudažyti vaizdelį, kol tešla ne visai išdžiūvus. Gali pristatyti iš popierio padarytą namą, tiltą, ir t.t.

ŠNIŪRO PAVEIKSLAS

1. Ko Reikia:

- a. Šniūro**
- b. Popieriaus**
- c. Dažų arba rašalo**
- d. Šepetuko.**

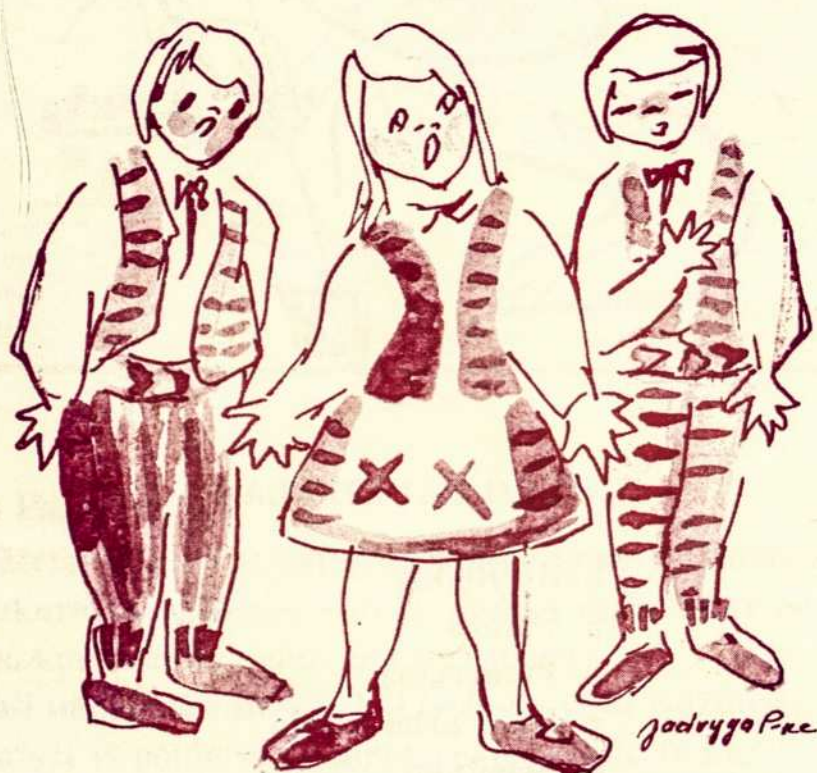
2. Kaip Padaryti:

- a. Įdėk šniūrą į rašalą arba dažus (ne per daug, kad nevarvėtų).**
- b. Uždėk šniūrą ant popieriaus.**
- c. Uždėk kitą gabaliuką popierio ant šniūro.**
- d. Paimk abu galus šniūro ir pamažu ištrauk iš po abiejų popierių. Įdomus paveikslas pasirodys ant abiejų popierių.**

KĄ MES ŽINOME APIE LIETUVĄ

*vaizdelis mažiesiems
parašė Irena Regienė*

MERGAITĖ: Šiandien norime paminėti Lietuvą ypatingu būdu. Papasakosime jums, ką mes žinome apie Lietuvą.

BERNIUKAS: Aš ne tik daug žinau apie Lietuvą — aš jums Lietuvą parodysiu!

VISI: Parodyk, parodyk!

BERNIUKAS: Štai čia yra Lietuva (rodo žemėlapi).

MERGAITĖ: Tai ne Lietuva! Tai Lietuvos žemėlapis!

BERNIUKAS: Lietuva yra viena seniausiai apgyvendintų vietų Europoje.

MERGAITĖ: Lietuva yra graži šalis prie Baltijos jūros.

BERNIUKAS: Lietuva garsi savo gintaru.

MERGAITĖ: Lietuvių kalba yra labai sena ir labai graži kalba.

BERNIUKAS: Lietuva yra mūsų tėvų ir senelių kraštas.

MERGAITĖ: Lietuva yra dainų šalis, nes lietuviai mėgsta dainuoti.

BERNIUKAS: Lietuva dabar pavergta. Lietuviai nori laisvės.

MERGAITĖ: Daugelis lietuvių išbėgo iš Lietuvos.

BERNIUKAS: Daug lietuvių dabar gyvena Amerikoje.

MERGAITĖ: Kiti gyvena Kanadoje, Australijoje, Pietų Amerikoje ir Europoje.

BERNIUKAS: Daug ištremtų lietuvių kenčia Sibire.

MERGAITĖ: Daug lietuvių žuvo už Lietuvos laisvę. Mes juos vadiname tautos didvyriais.

BERNIUKAS: Visi lietuviai priklauso lietuvių tautai.

MERGAITĖ: Esame lietuviai — Amerikoje, Kanadoje, Australijoje ir kitur.

BERNIUKAS: Kas yra Lietuva mums visiems?

VISI: Lietuva, tėvyne mūsų,
Tu didvyrių žemė.

MERGAITĖ: Lietuvą mylėti ir dėl jos laisvės kovoti turime visi. Ir aš, ir tu ir jis ir ji (rodo pirštuku).

VISI: Ir jūs ir mes, ir jie ir jos!

MĪSLĒ MINKIM!

Kala be kaltelio
Kerta be kirvelio —
Tiltas pasidaro.

tašils

Vienas sako: lēkim, lēkim!
Antras sako: pastovēkim!
Trečias sako: čyru vyru,
Aš pakelsiu šimtą vyru!

ēpu, saled, taslit

Atlēkē paukštis be sparnų,
Tūpē į medį be šakų.
Atėjo mergelė be dantų,
Suvalgė paukštį be sparnų.

gasnies, ėmez, lausė